

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH
TẬP 183

BIỆT TRUYỆN
VỀ SA MÔN HỘ PHÁP
ĐỜI ĐƯỜNG
LÀ NGÀI PHÁP LÂM

SỐ 2051
(QUYỂN THƯỢNG - TRUNG & HẠ)

HỘI VĂN HÓA GIÁO DỤC
LINH SƠN ĐÀI BẮC XUẤT BẢN

SỐ 2051

LỜI TỰA LÂM PHÁP SƯ BIỆT TRUYỆN

Xử sĩ Lý Hoài Lâm ở Lũng Tây soạn.

Phàm xét các việc, ban đầu của thái cực nguyên khí, Tam Quang vẫn còn ẩn dấu, sau Mộc Hoàng Hỏa đế, dùng bát quái hưng khởi, cho nên biết nhân nghĩa dần dần mở ra, mượn Long Đồ mà khởi thành chữ. Đạo đức cho rằng phước, do dấu chim mà ghi thành sách.

Thế nên trong Tả Sử Ký có nói rằng: Hạ Thương đủ ở nơi cáo thệ.

Còn Hữu Sử Ký nói: Đường Ngu để lại khuôn phép, Sử ký ghi từ Ban Cố nối tới Ban Bưu. Bậc anh hùng cao sĩ kỳ cựu đều ẩn dật, làm nên truyện ký đến nay vẫn còn. Huống chi là mây pháp, mặt trời Phật, không đến, không đi. Diệu hữu chân không, lìa sanh lìa diệt. Tuy lý đạt đến lý, bất động vắng lặng nhưng sự cũng tùy cơ mà ứng biến.

Thế nên Phật mới đản sinh ở cõi Tây Vực, Châu Vương nhìn thấy năm sắc vàng chói sáng, ứng điềm vào cõi Đông Hạ. Vua Hán Đế mộng thấy người vàng trượng sáu. Thế là ngài Ma-đăng vì căn cơ chúng sanh mà đến thành Lạc Dương. Triển khai tăng hội, mở đại đạo ở đất Ngô.

Trong đời có một người, là bậc anh hùng trên đời, ở thành Tương Dương tên là Thích Pháp Lâm, nối dấu tứ y nên sanh vào cõi đời có năm thứ vẫn đục gồm cả tám tạng ở trong lòng, ôm hết chín dòng trong dạ. Từ đó duy trì giềng mối đạo lý.

Biên soạn những ý hay tốt trước kia của ngài Long Thọ, nối lại kỷ cương giềng mối còn lại của ngài Mã Minh, đến như những lời nói thẳng không kiêng kỵ. Lấp vắn ở Chu Vân, có phạm mà không ẩn. Xa

nắm ở Vương Tượng, xúc chạm với Rồng lân mà không đời ý chí. Xét cở cứng mà gió mau, mạo hiểm lên tận núi cao mà không đổi chí tiết, thật là bậc trung thần như lá cuối mùa thu. Nhưng văn từ lại nhã nhặn rộng sâu. Tần huyền một chữ cũng không thể sánh bằng. Sự lý đều mở rộng. Nhà Thục quả ngàn vàng cũng không thể sánh.

Than ôi! Bậc Quân tử của cả Nho giáo, Phật giáo ít người nắm được mùi vị của đạo, tin rằng khúc nhạc càng cao thì người họa theo càng ít. Bao nhiêu người bị chìm mất.

Bấy giờ ở chùa Hoàng Phước, có Tông Thượng nhân bầm khí tinh anh, thể đạo cao ngời, tư chất như biển núi. Trải qua năm tháng dưỡng đức nuôi tâm, chí khí lóng trong. Thề diệt tà đạo, đem lại sự an ổn cho muôn nơi. Lấy việc mở mang chánh pháp để làm tâm, còn như dùng chỉ vàng mà khâu hoa ngọc điệp, tông thú đến chỗ nhiệm mầu rất ráo, ủy khúc lại tận cùng u huyền.

Nhưng mà Pháp sư muôn sự thấy nghe, hiểu biết đều có dư, lại thông kinh sử hiểu hết tình lý. Nên bao gồm cả Hoàng Lão, gồm chung cả nho Mặc. Mỗi thứ Lâm Công đều dùng lời nhã nhặn, phân chia ra thành nhiều. Tuân theo pháp của người xưa, sao chép thành một quyển, chia ra thượng trung hạ, đặt tên là biệt truyện. Lý cùng tận đầy đủ, Pháp sư đã xem xét, cắt bỏ chỗ rườm rà, thêm vào chỗ thiếu sót, cũng đều là sử hay trong chúng tăng.

Nhưng mà ghi lời ghi việc, thì nghĩ còn thẹn nhiều với Ban Mã, ghi thẳng nói thẳng vẫn hổ với Trần Phạm Phương. Mới nghiệm rằng sự khai sáng của Pháp sư Lâm, chỉ lấy cái đẹp ở nhất thời, được sự nhuận sắc của Thượng nhân. Mới thành khuôn phép cho muôn đời đệ tử Địch Đạo Lý Hoài Lâm cùng với Tông Thượng nhân, chí hợp với Kim lan, nghĩa tựa keo sơn. Tuy đạo tục có khác, mà khẩu vị lại giống nhau. Nhân đó mà ra mắt gom các điều thiết yếu mà trước giảng lại, cho nên dẫn lời tựa ra đây...